ר"מ היא *דתניא קטן וקטנה לא חולצין ולא מיבמין דברי ר"מ אמרו לו לר"מ *יפה אמרת שאין חולצין "איש" כתוב בפרשה ומקשינן "אשה לאיש" ומה טעם אין מיבמין? אמר להן קטן שמא ימצא סריס קטנה שמא תמצא אילונית ונמצאו פוגעין בערוה שלא במקום מצוה ורבנן *זיל בתר רובא דקטנים ורוב קטנים לאו סריסים נינהו, זיל בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו אילונית נינהו, אימר דשמעת ליה לר"מ מיעוטא דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח מי שמעת ליה? *הא נמי מיעוטא דשכיח הוא דתניא א"ר יוסי *מעשה בעין בול והטבילוה קודם לאמה ואמר רבי מעשה בבית שערים והטבילוה קודם לאמה וא"ר יוסף מעשה בפומבדיתא והטבילוה קודם לאמה, בשלמא דר' יוסי ודרבי משום תרומת א"י אלא דרב יוסף למה לי והא *אמר שמואל *אין תרומת חו"ל אסורה אלא במי שטומאה יוצאה מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה לא! אמר מר זוטרא לא נצרכה אלא לסוכה שמן של תרומה דתניא *ולא יחללו את קדשי בני ישראל *אשר ירימו לה' לרבות את הסך *ואת השותה שותה למה לי קרא *שתיה בכלל אכילה אלא לרבות *את הסך *כשותה ואיבעית אימא מהכא *ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו, אי הכי דידן נמי! אנן דדרשינן 'אשה' 'ואשה' וכי חזיין מפרשי להו, לא גזרו בהו רבנן, אינהו דלא דרשי 'אשה' 'ואשה' וכי חזיין לא מפרשי להו, גזרו בהו רבנן, מאי "אשה ואשה"? דתניא *"אשה" אין לי אלא אשה, תינוקת בת יום אחד לנדה מנין? ת"ל "ואשה", אלמא כי מרבי קרא, בת יום אחד מרבי, ורמינהו "אשה" אין לי אלא אשה, תינוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין? ת"ל "ואשה"! אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי, הי קרא והי הלכתא: אילימא בת יום אחד = הלכתא, בת שלש שנים ויום אחד = קרא, קרא סתמא כתיב! אלא בת ג' שנים ויום אחד = הלכתא בת יום אחד = קרא, ומאחר דהלכתא, קרא ל"ל? למעוטי

איש כתוב בפרשה · (דברים כה) ואם לא יחפוץ האיש איש פוטרה בחליצה ולא קטן אלא מה טעם אין מיבמין ויגדלו יחד: **סריס** · לאו בר הקמה שם הוא ואינו מצוה ליבם וכן אילונית וכיון דמייבם בלא מצוה נשא אשת אחיו בחנם וערוה היא ובכרת: **כעין טל** · מקום: **קודם לאמה** · יולדת נקבה טובלת לי"ד ובאה ראתה ליום או ליומים שנולדה והטבילוה קודם לאמה משום מגע תרומה: עין טל ובית שערים מא"י פומבדיתא חוץ לארץ: **משום תרומה א"י** · דמיפסלא בנגיעה: **יוצאה מגופו** · כגון זב וזבה ונדה: **והני מילי באכילה** · כולה שמואל אמרה בבכורות בפ' הלוקח בהמה (דף כז.) ואפי' זב ונדה לא פסלי לה בנגיעה: **לסוכה שמן של תרומה** · דסיכה כאכילה ובאכילה קאמרינן דתרומת חו"ל אסורה לנדה: **דתניא** · דסיכה כאכילה: **ולא יחללו** · בפרשת אזהרת טמאים בתרומה כתיב: **לרבות את הסך** · בכלל בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר, שתיה בכלל אכילה דכתיב (דברים יד) ואכלת מעשר דגנך וגו' תירוש · חמרא הוא וקרי ליה אכילה: **ותבא כמים וגו'** · בקללה גבי רשע קאי: **א"ה** · דחייש למיעוטא: **דידן נמי** · ליטמו טהרות מעריסתן: **אשה ואשה** · לרבות קטנה כדמפרש: **מפרשי להו** · ממגע קדשים: **ואשה כי תהיה זבה וגו'** · בנדה משתעי קרא דכתיב (ויקרא טו) שבעת ימים תהיה בנדתה: **ורמינהו אשה** ואשה אשר ישכב איש אותה שכבת זרע: **בביאה** · שמטמאה בביאת אדם מגזרת הכתוב דכתיב וטמאו ולא משום נוגעת בשכבת זרע הוא שהרי מגע בית הסתרים הוא ואינו מטמא: **הלכתא נינהו** · לענין נדה בת יום אחד, ולענין ביאה בת ג', דברים הללו הלכה למשה מסיני הם כדמפרש ואזיל דחדא מינייהו הלכתא: **הי קרא והי הלכתא** · כלומר מכדי קרא חדא מינייהו משתמע הי מינייהו משתמע מקרא בלא הלכתא והי מינייהו אצטריך הלכתא: **קרא סתמא כתיב** · כיון דוי"ו לרבויי אתא כל שהוא אשה, משמע בת יום אחד אבל בת ג' לא משמע מיניה טפי מבת ב' או בת ד': **אלא בת ג'** · לענין ביאה הלכתא, דמקרא לא משתמע ורבנן אסמכתא בעלמא אסמכוה, ובת יום א' לנדה משתמעא מקרא: **ומאחר** · דביאה בת ג' הלכה למשה מסיני היא ומקרא לא משתמע, עיקר קרא דוי"ו יתירא למאי אתא: למעוטי

רבי מאיר היא · תימה דמשמע דמתני' (לעיל דף לא:) דבנות כותים נדות מעריסתן לא אתיא כרבנן אלא כרבי מאיר דחייש למיעוטא וסבר דכותים גרי אמת הן כדמוכח פ' שור שנגח ד' וה' (ב"ק לח:) אבל לרבנן דלא חיישי למיעוטא לא הוו נדות מעריסתן ולא לר' יוסי אע"ג דחייש למיעוטא בפרק אלמנה (יבמות דף*) כיון דקסבר כותים גרי אריות הן כדמוכח במנחות בפרק רבי ישמעאל (דף סו:) דקאמר הורמין משל (*ישראל) על של עובדי כוכבים ואם כן כותים לא מטמאו בנדות כדאמר לקמן בנות ישראל מטמאין בזיבה ואין עובדי כוכבים מטמאים בזיבה ותימה והא בנות כותים דהוו נדות מעריסתן *הוו מי"ח דבר ובפ"ק דשבת (דף יג:) משמע דליכא מאן דפליג על י"ח דבר ומשמע התם (דף יז:) דהני מי"ח דבר לכ"ע וי"ל דאפי' רבנן דלא חיישי למיעוטא ואפילו גרי אריות הן שויכו רבנן נדות מעריסתן וגזרו עליהם טומאה כדי שלא יטמעו בהן כמו שגזרו על בת עובד כוכבים וא"ת אם כן אמאי מוקי לה כר"מ ומשום דחייש למיעוטא לוקמיה ככ"ע ומשום טימוע דר"מ נמי אית ליה טעמא דטימוע דאמר בפ' ד' וה' (ב"ק דף לח:) קנסא דקנים ר"מ במשנה כדי שלא יטמעו בהן וי"ל משום דע"כ מתני' לית ליה טעמא דטימוע אלא משום חשש ראיה כדקתני לפי שיושבות על כל דם ודם והא דא"ר יוסי מעשה בעין טל והטבילוה קודם לאמה אע"ג דטעמא דרבי יוסי משום טימוע הוצרך להביא ראיה דשכיח הוא שרואות הן בקטנותן דאי לאו הכי הוי כחוכא וטלולא למיגזר בהן נדות וא"ת לר"מ דחייש למיעוטא וקסבר דכותים גרי אמת הן א"כ הוו נדות מעריסתן מן התורה ולמה מני לה מי"ח דבר וי"ל דמסתמא לא ראתה מיד אחר הולדה רגע אחד א"כ אוקמה בחזקת שלא ראתה וסמוך רובא דלא חזו לחזקה שלא ראתה *והוו הנך דחזו מיעוטא דמיעוטא ולא מטמו מדאורייתא אלא מדרבנן הוא דגזרו עליהם מי"ח דבר וא"ת ולר' יוסי דגרי אריות הן אמאי גזרו בכותים דהוו נדות מעריסתן ובבת עובד כוכבים לא גזרו עד בת ג' שנים כדאמרינן התם ויש לומר דהחמירו בכותים דעבדי קצת מצות ולא בדילי ישראל מינייהו וגזרו עליהם מעריסתן דלא ליתי וליטמעו בהן אבל מעובדי כוכבים הוו בדילי טובא ולא גזרו עלייהו עד דליהוי ראויות לביאה:

שמא תמצא אילונית · וא"ת והמייבם ממה נפשך דאם אילונית היא הוי קידושי אחיו (א) טעות כדתנן (יבמות דף ב) וכולן שנמצאו אילונית צרותיהן מותרות משום דלא הויא צרת ערוה והירך ר"ת דהכא איירי בדקבל עליה אחיו וכי האי גוונא מפני בריש בן סורר ומורה (סנהדרין דף סט:) ואין להאריך כאן יותר וא"ת ובקטן אמאי חיישינן שמא ימצא סריס וניבדקיה אם עושה כיפה כשמשתין או אחד משאר סימנין דאמר בהערל (יבמות דף פ:) ואיכא למ"ד התם דלא הוי סריס עד שיש בו כל סימני סריס וי"ל דאין מועלת הבדיקה עד שהוא גדול בשנים: **והטבילוה** קודם לאמה · ומשום שראתה דאי משום שנגעה באמה שטמאה לידה א"כ מאי אשמעינן כל ולדות נמי טמאין · *ובפרק עד כמה (בכורות דף כז.) דקאמר גבי חלה דמאכילתו לכהן קטן ה"ה לכהן גדול שטבל כדמשמע הכא: **שתיה** בכלל אכילה · וא"ת בפרק העור והרוטב (חולין דף קכ.) גבי חלב למה לי כל נפש לרבות שותה ויש לומר דאשמעינן דחלב מהותך שמיה חלב*: **וכשמן** בעצמותיו · ואם תאמר דמעיקרא מייתי מן התורה והדר מייתי אסמכתא דבפרק ר"ע (שבת דף פו.) תנן דסיכה ביוה"כ אסור אע"ג שאין ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר ותבא כמים בקרבו ואומר רבינו תם דקרא דלא יחללו נמי אסמכתא הוא דבפרק הנשרפין (סנהדרין דף פג.) דרשינן מיניה דטבל במיתה ובפרק קמא דזבחים (דף ג:) מידרש לדרשא אחריתי ומדאורייתא לא הוי סך כשותה וכן לענין יוה"כ ותדע דאין חייבין כרת אלא אוכל ושותה בלבד ואמר נמי בפרק בתרא דיומא (דף עז:) מי שיש לו חטטין בראשו סך כדרכו ואינו חושש ועוד אומר ר"ת דדוקא סיכת שמן אסמכוה רבנן אקרא ואסור מדרבנן אבל סיכה של שומן חזיר ושל חלב שריא ובפרק כל שעה (פסחים דף כד:) אמר המניח חלב של שור הנסקל ע"ג מכתו פטור אבל אסור הוא משום דאסור בהנאה משמע אבל חלב דעלמא אפילו איסורא ליכא*: **אי** גרס הלכתא הוא ה"ש דלא הוי הלכתא אלא חדא ומיהו ברוב ספרים גרס נינהו היינו לפי שלא פירש רבה הי קרא והי הלכתא כלומר אחד מן הפסוקים וה"ל לפרש משום דקאי נמי אקרא דזכריים דלקמן ובסוף היסן (סוכה דף כח.) גבי אורח להוציא את הנשים קאמר הלכתא נינהו אע"ג דליכא אלא חדא: (סייך לע"ב) **לנקבה** כל שהיא בין גדולה בין קטנה · וקרא דואשה דזבה אתי לדרשא אחרינא ומפייטת דמטרע ומטרעת צריך לומר דמפיק ליה מקרא אחרינא דליכא למימר דתרוייהו משתמעי מהאי קרא דהא לקמן אמר אביי מדקאמר ר' יוסי זאת תורת הזב בין גדול בין קטן איסור לזכר לרבות מעייעת: למעוטי

תוספי הרא"ש

לפרושי והן יושבות על כל דם ודם ואי אית לן טעמא דטימוע אפילו כותאי לא הוו גזרו עליהם: **והטבילוה** קודם לאמה · ותימה דילמא משמע דנגעה באמה וי"ל דא"כ כולהו נמי א"נ לאמה לפסול משום מגע א"א שלא תינק מאמה: **אין תרומת** חוצה לארץ · משמע הכא דשייך תרומה בחוצה לארץ וכן מוכח בכמה דוכתי וקשה מהא דאמרינן בפ"ק דחולין דר' מאיר אכל עלה של ירק בבית שאן ועוד התיר רבי כל בית שאן אלמא דאין תרומה נוהגת בחוצה לארץ וי"ל דהתם כדמאי שאינו נוהג בחוצה לארץ וכן הדא דבצר לאו היינו בצרה בפ' בתרא דע"ז: **ואיבעית אימא מהכא** ותבא כמים בקרבו כו' · לאו דרשא גמורה היא אלא אסמכתא בעלמא דבשבת פרק ר' עקיבא קאמר עלה אף על פי שאין ראיה לדבר זכר לדבר משום דבורתה משתעי קרא כדאמרינן בפ' בתרא דיומא מה שמן מאבראי כו' תימה דבתר דמייתי קרא מדאורייתא מייתי קרא דאסמכתא ואומר ר"ת דקרא(קרא)נמי אסמכתא הוא דלכמה דרשות דרשינן ליה בפ"ק דזבחים דדרשינן מיניה דאין חולין מחללין קדשים ועוד ילפינן מיניה דטבל במיתה ומדאורייתא לא הוי סך כשותה והא דתנן במס' תרומה דסך שמן של תרומה משלם קרן וחומש היינו מדרבנן וכן לענין יום הכפורים אמרינן דאינו חייב כרת אלא אוכל ושותה ואמרינן נמי בפ' בתרא דיומא דמי שיש לו חטטין בראשו סך כדרכו ואינו חושש ואי הויא סיכה מדאורייתא לא הוה מקילינן ביה כולי האי וכל קראי דיום הכפורים אסמכתא בעלמא נינהו ואמר עוד ר"ת דוקא סיכה של שמן אסמכוה אקרא ואסורה אבל סיכה של שומן חזיר או חלב שריא . הלכתא נינהו גרס ואי גרס נינהו לפי שלא פי' הי הלכתא והי קרא שייך לומר נינהו כלומר מאחד מאלו השנים: למעוטי

ב א מיי' פ"א מהלכות יבום הלכה טו יז סמג עשין נג טוש"ע אה"ע סימן קעו סעיף ג ד :

ג ב מיי' שם טוש"ע שם סעיף א :

[סה: ע"ש תוס' בד"ה אין חוששין]

[סוטה]

ד ג מיי' פ"ז מהלכות תרומות הל' ח [ובהרב אלפס פסחים פ"ג דף קמו:] :

[עי' תוס' שבת פו: ד"ה לא בנות]

ה ד מיי' שם פ"י הלכ' ב:

ו ה ו מיי' פ"ד מהלכות איסורי ביאה הלכה א וס"א מהלכות מטמאי משכב ומושב הלכה ג :

יבמות סא: קידו' נסרות יט:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה שמא וכו' קידושי אחיו טעות:

[תוספתא פ"ה]

בכורות כז.

[עטוטת פ"ח: יומא עו] [שבת פו]

יומא עו: [שבת פו.]

[לקמן מד.]

גליון הש"ס

גמ' הא נמי מיעוטא דשכיח הוא. עי' שבת סב ע"א תוס' ד"ה ... והא דמיעוטא דמיעוטא וכו' כדאמרי' יבמות קיט

בה עיין בפני שלמה.רש"ל ומהר"ם

[ועי' היטב תוס' חולין סט ד"ה לרבות]

[ועי' תוס' יומא עו: ד"ה דכתן ופיו]